

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost Y
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2023, č. j. OAM-928/ZA-ZA11-HA15-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2023, č. j. OAM-928/ZA-ZA11-HA15-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil problémy žalobce, které mu hrozí ze strany spolupachatelů, se kterými pěstoval marihuanu. Jedná se o osoby, které utekly do Y a vyhnuly se trestnímu stíhání v ČR, takže mohou být pro drogovou trestnou činností stíhány ve Y, kde jim hrozí i trest smrti. Přítomnost žalobce ve Y je proto přímo ohrožuje, neboť je svědkem jejich trestné činnosti spáchané v ČR. Žalobce se nemůže dožadovat ochrany Y státních orgánů, neboť by přitom nemohl zamlčet vlastní spojitost s drogovou trestnou činností. Není možné vyloučit, že pokud by o okolnostech svého odsouzení v ČR příslušné orgány ve Y informoval, hrozilo by mu další trestní stíhání, ve kterém by byl sám ohrožen trestem smrti. Závěr žalovaného, že žalobce se musí předtím, než požádá o mezinárodní ochranu, nejprve obrátit s žádostí o ochranu na státní orgány Y, je za této situace nesprávný. Na případ žalobce nelze aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu formulované v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44. Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobce nezákonné, měla mu být udělena minimálně doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul své předchozí argumenty a shodně jako v napadeném rozhodnutí uvedl, že neshledal skutečnosti odůvodňující udělení mezinárodní ochrany žalobci. Zopakoval rovněž, že k legalizaci pobytu v ČR je nutné postupovat podle zákona o pobytu cizinců, nikoliv prostřednictvím institutů mezinárodní ochrany. Žalovaný má za to, že se řádně vypořádal se všemi podklady, které v průběhu správního řízení shromáždil, přičemž žalobce nepředložil návrhy, se kterými by se žalovaný nevypořádal. Žalovaný uvedl, že se nedopustil žádných procesních pochybení, v podrobnostech odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí. Žalovaný považuje žalobní námitky za účelové a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 10. 7. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 13. 7. 2023 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. Žalobce při pohovoru uvedl, že do ČR přicestoval v roce 1997 za účelem práce a začal zde podnikat. O své pobytové oprávnění přišel, neboť mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na tři roky za drogovou trestnou činnost. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že byl stíhán za prodej pervitinu. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany prohlásil, že v roce 2017 pěstoval marihuanu, resp. pracoval jako zahradník v cizí pěstírně. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci dalšího pobytu na území ČR. Žalobce se nechce vrátit do Y, protože se bojí pomsty svých spolupachatelů a nemá tam kde bydlet.
6. Dne 12. 10. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď a vyjádření žalobce, údaje z cizineckého informačního systému, opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ohledně žalobce, a dále informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Y. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – Y – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 6. 2023. Žalobce nevyužil svého práva na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Tyto podklady ani nijak nedoplnil. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, ve Y nikdy neměl žádné potíže se státními orgány či bezpečnostními složkami. Nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by ve Y jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobci ve Y nehrozí pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, což žalobce výslovně potvrdil. V důsledku svého protiprávního jednání pozbyl žalobce na území ČR pobytové oprávnění. Legalizace svého dalšího pobytu v ČR se domáhal prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak žalovaný k tomu uvedl, že legalizace pobytu není azylově relevantním důvodem, k čemuž citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž není účelem azylu legalizovat pobyt cizince v ČR, protože k tomu slouží primárně instituty zákona o pobytu cizinců. Dále se žalovaný zabýval obavami žalobce z jednání jeho spolupachatelů a majitelů pěstírny marihuany, pro které pracoval, a konstatoval, že uvedené skutečnosti nijak nesouvisí s důvody taxativně stanovenými v § 12 písm. b). Žalovaný připustil, že původcem pronásledování může být i soukromá osoba, avšak pouze za předpokladu, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou, k čemuž v dané věci nelze dospět. Bude-li se žalobce cítit ohrožen, má možnost obrátit se na Y státní orgány s žádostí o pomoc. Teprve bude-li mu tato pomoc odepřena, resp. neposkytnuta v odpovídající míře, lze přistoupit

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

k udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že žalobce ve Y nemá kde bydlet a ani ekonomické potíže nelze bez dalšího podřadit pod důvody pro udělení azylu. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný nenalezl žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by bylo na místě udělit humanitární azyl. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma formou trestu smrti nebo poprav. Y patří mezi země, kde dosud trest smrti nebyl zrušen. Trestní zákoník z roku 2015 stanoví 18 trestných činů, na něž se vztahuje trest smrti a mezi něž patří velezrada, špionáž, povstání, terorismus, účast na výrobě, přepravě či obchodu s narkotiky, vražda, znásilnění dítěte a brání úplatků. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Protože ve Y neprobíhá ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobci mohla hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) a s ohledem na výše uvedené žalovaný shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“).
8. Žaloba není důvodná.
9. Předně soud uvádí, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i z podkladů, jež jsou součástí správního spisu, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

skutečností a úvah dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, stejně jako pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu.

10. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil nebezpečí, které žalobci ve Y hrozí ze strany spolupachatelů trestné činnosti, se kterými pěstoval marihuanu a kteří uprchli do Y, aby se vyhnuli trestnímu stíhání v ČR. Přítomnost žalobce ve Y tyto osoby přímo ohrožuje, neboť mohou být pro drogovou trestnou činnost stíhány, přičemž jim hrozí i trest smrti. K tomu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně zdůraznil podpurný charakter mezinárodní ochrany k ochraně vnitrostátní a uvedl, že pokud by se žalobce cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o zjednání nápravy. Svůj závěr podepřel rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, ze kterého plyne, že *„neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně.“* Krajský soud v Brně k tomu ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2023, č. j. 41 Az 21/2023-25 doplňuje, že *„pouze pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nemohou (např. proto, že vůbec neexistují) či nechtějí (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“* Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48 pak plyne závěr, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Závěr žalovaného ve vztahu k této otázce lze označit za správný.
11. Žalobce však v žalobě dále namítal, že výše uvedený postup po něm v daném případě nelze požadovat, nemůže se totiž dožadovat ochrany u Y státních orgánů, neboť by přitom nemohl zamlčet spojitost se svou vlastní drogovou trestnou činností. Není možné vyloučit, že pokud by o okolnostech svého odsouzení v ČR příslušné orgány ve Y informoval, hrozilo by mu další trestní stíhání, ve kterém by byl žalobce sám vystaven možnosti, že mu bude uložen trest smrti. Žalobce tedy netvrdil, že by orgány ve Y obecně nemohly nebo nechtěly poskytnout žalobci účinnou ochranu před spolupachateli. Pouze se obává, že by za daných okolností v souvislosti s žádostí o ochranu mohlo dojít k dalšímu trestnímu postihu žalobce za drogovou kriminalitu spáchanou v ČR, za kterou již v ČR vykonal uložený trest odnětí svobody.
12. Tuto argumentaci žalobce poprvé uplatnil až v žalobě. V souvislosti s tím je nutné zmínit, že obecné pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s. uvedené výše je v azylových věcech prolamováno ustanovením článku 46 odst. 3 procedurální směrnice, podle nějž účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany musí obsahovat úplné a *ex nunc*, tedy ke dni rozhodování soudu, posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32 *„je důležité, aby rozhodnutí o všech žádostech o mezinárodní ochranu byla přijímána na základě skutkových okolností a v prvním stupni orgány, jejichž pracovníci mají patřičné znalosti nebo jejichž pracovníkům bylo poskytnuto potřebné školení v oblasti mezinárodní ochrany. Obdobně*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

je [...] zřejmé, že je v zájmu [...] žadatelů zajistit, aby potřeba mezinárodní ochrany byla správně rozpoznána již v prvním stupni. Směrnice tedy ve svém odůvodnění [...] vychází z toho, že primárně by posouzení žádosti o mezinárodní ochranu mělo náležet orgánu první instance, který je k tomu technicky i personálně vybaven. Tyto záměry korespondují jednoznačně se záměrem stanovit těžiště posuzování žádosti o mezinárodní ochranu do řízení před žalovaným. V této fázi řízení tedy mají být předneseny veškeré v té době dostupné informace pro posouzení žádosti.“ Z uvedeného plyne, že smyslem a účelem tohoto průlomu do § 75 odst. 1 s. ř. s. tedy není umožnit žalobci, aby v žalobě vznášel nová tvrzení, která mohl uvést už v řízení před žalovaným. Ve výše citovaném rozsudku NSS dále dovodil, že „*neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí.*“ V daném případě žalobce tuto obavu nejenže neuvedl při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale nesdělil ji ani v průběhu správního řízení. V žalobě dále nijak neodůvodnil, proč s uplatněním této námítky vyčkával až do řízení před soudem, ačkoliv ji mohl uvést již v řízení před žalovaným. K této nové skutečnosti tak soud z důvodů shora uvedených nepřihlédl.

13. Žalobce navíc v projednávané věci netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by měly svědčit o tom, že by mohl být ve Y opětovně potrestán za trestnou činnost, kterou spáchal a za kterou již vykonal trest uložený v České republice. Patří přitom mezi povinnosti cizince, aby tvrdil skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, shrnul, že „*primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán.*“ Svou žalobní formulací „*není možné vyloučit, že pokud by o okolnostech svého odsouzení v ČR příslušné orgány ve Y informoval, hrozilo by mu další trestní stíhání*“ předestřel žalobce toliko spekulaci o svém potenciálním dalším trestním stíháním ve Y, která nutně vychází z předpokladu, že Y soudy nerespektují zásadu *ne bis in idem*, tedy zákaz nového stíhání obviněného pro tentýž skutek. Z informací shromážděných žalovaným se podává, že Y přistoupil mimo jiné k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech, v jehož článku 14 odst. 7 je tato zásada zakotvena. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013-27 „*obavy vyjádřené žadatelem o mezinárodní ochranu často není možno objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením či odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žadatel obává.* [...] *Pokud v průběhu správního ani soudního řízení stěžovatel neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o možnosti jeho opětovného potrestání, neodkázal například na existenci případu, kdy by byl ve Y odsouzen pachatel trestného činu spáchaného a odsouzeného v zahraničí, kde již vykonal i uložený trest, nelze tuto obavu považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu zákona o azylu.*“ Tento závěr lze aplikovat i na projednávaný případ a dospět k závěru, že žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepochybil. Námítka není důvodná.
14. Své obavy z jednání spolupachatelů, se kterými se žalobce dopouštěl na území ČR drogové trestné činnosti, žalobce nijak blíže nekonkretizoval. Aby žalobcovy obavy mohly mít význam z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, muselo by reálně hrozící příkoří dosahovat intenzity vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Zároveň by muselo platit, že Y není schopen nebo ochoten poskytnout před tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

skutečným nebezpečím vážné újmy účinnou ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 50/2014-34). Z ničeho nevyplývá, že by Y státní orgány nebo bezpečnostní složky žalobci neposkytly v případě potřeby účinnou ochranu před soukromými osobami, přičemž ani žalobce sám netvrdil, že by mu taková ochrana v případě žádosti o ni nebyla poskytnuta. Žalobce dále nespecifikoval, co by mu ze strany těchto soukromých osob v případě návratu do vlasti mělo hrozit. Žalovaný dále neshledal, že by žalobci v případě návratu do Y hrozilo skutečné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ve Y ani neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Z výše uvedených skutečností dospěl žalovaný ke správnému závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Námitka není důvodná.

15. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalovaný dospěl ke správnému právnímu závěru, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Tento svůj závěr v napadeném rozhodnutí dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

VI.

Závěr a náklady řízení

16. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
17. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.